

просвѣтлени отъ мъжа, гължбови очи, други, започнатъ, стои скритъ задъ голѣмитѣ, чисти платна.

Азъ отивамъ и обръщамъ започнатата картина съ жената, отдръпнала се предъ нѣкаква непосилна за нея мъжа, въ която тя все пакъ е загледана, като въ разтворено небе, съ изгубващи съзнание очи, а редомъ малко дете, чиято детска невиностъ за първи пътъ е заоблачена отъ недоумение и скръбъ.

Азъ нѣмамъ кого да помилвамъ въ този часъ, когато съпрузитѣ спатъ единъ до другъ или си играятъ съ малкитѣ тѣхни рожби. Азъ самъ се отказахъ отъ това щастие. Въ ржката ми е молива, а утре ще бѣде четката. И животътъ, мжтенъ и хаотиченъ, ще приеме въ нѣкакво вълшебство строгия образъ на съвършенството, което азъ ще му дамъ.

А портрета на Дана ме гледа съ чиста, просвѣтлена радостъ. Азъ я благославямъ — и така съмъ съ нея. Нейниятъ гласъ отново звучи:

— Ние трѣбва да надвиемъ себе си, и ако е нужно, дори съ цената на живота си, да спасимъ любовта.

*

Студената вълна отмина, блѣстящо следобѣдно слънце грѣе и топи цвѣтата отъ скрежъ по джамоветѣ. Златиста, кристална, прозрачностъ облива ателието и то е прозрачно свѣтло. — Но до кога? Следъ нѣколко минути слънцето ще се сниши и високия калпакъ на една кооперация ще го затули.

Дана идва по-рано отколкото я очаквамъ. Лицето ѝ, както винаги напоследъкъ, е печално и загрижено, освѣтено отъ усмивка когато ме гледа. Азъ не мога да разбера по него: била ли е при лѣкарката, и какъвъ е резултатътъ.

— Е, Дана, ходи ли при лѣкарката? Какво?

— Бѣхъ, но не при гинеколожка, а при докторъ Ангелушевъ, специалистъ по сърдечни болести. Рекохъ да опитамъ още веднажъ. Отивахъ съ последна надежда...

— И какво?

— О, Ваню! И той — сжщо както другитѣ. Изследва сърдцето, разпита женена ли съмъ. И както другитѣ: — Пазете се отъ забременяване. Рискътъ да имате дете може да бѣде фаталенъ... Азъ едва се сдържахъ да не заплача. Боже, Ваню!

— Нѣма нищо, Дана. Успокой се! — казвамъ азъ. — Душата на твореца е толкова богата, че дори всичко да му отнематъ, да ослѣпѣе дори, той пакъ ще има най-голѣмата радостъ — радостта на творчеството е най-висша. Какво